

**МАКОВСЬКИЙ
Орест Антонович**

(11.02.1896 – д. і м. с. н.) – педагог, поручник УГА, громад. діяч. Н. в с. Мамаївці Старі (нині Мамаївці Кіцман. р-ну Чернів. обл.) в сім'ї залізн. працівника на ст. Неполоківці А. Маковського та О. Павлюк. 1906–14 навч. в Кіцман. укр. держ. г-зії, де встиг до війни закінчити 7 кл. (матуральні іспити склав під час ПСВ за спрощеною процедурою для військових). Студював теологію в Чернів. ун-ті. Чл. укр. акад. т-ва “Православна академія” в м. Чернівці.

З 1916 – в австр. армії, після закінчення кадетської шк. з 1.11.1917 іменованій лейтенантом резерву 55-го полку піхоти. 1918 в складі армії перебував на Наддніпрянщині. Нагороджений срібною медаллю хоробрості 2-го кл.

Після розпаду Австро-Угор. монархії став на службу в укр. військо 21.01.1919 як четар полку ім. гетьмана П. Дорошенка (колиш. 24-й полк піхоти) в м. Коломия (нині Івано-Франк. обл.). 1.03.1919 іменованій поручником. Потрапив до польс. полону; був інтернований у таборі м. Тухоля, звідки втік.

На поч. 1921 повернувся на Буковину, склав учител. іспит на право вчителювання в нар. шк. Голова укр. спорт. т-ва “Гонта” в Мамаївцях Нових, одного з кращих клубів Укр. спортивного союзу Буковини. Наприкінці 1930-х працював учителем у с. Малий Кучурів (нині Заставнів. р-ну Чернів. обл.). Учасник Буковин. куреня 1941 (команд. П. Войновський), у складі чернів. колони якого разом з братом Юрієм у 08.1941 дістався до м. Снятин (нині Івано-Франк. обл.), де обоє залишилися працювати (Орест – учитель, Юрій – нач. укр. поліції). 1941–44 працював дир. укр. шк. с. Вовчківці (нині Снятин. р-ну); перед наступом ЧА виїхав на Захід.

Подальша доля невідома.

Дж.: ЦДІАУЛ. Ф. 353. Оп. 1. Спр. 35.

Лит.: Звідомлене Дирекції ц. к. державної гімназії в Кіцмані за шкільний рік 1913/1914. Кіцмань, 1914. С. 100; “Копаний мяч” на провінції // Самостійність. 1934. 26 серп.; Мисечко А. Українські січові стрільці в Одесі та

на Півдні України у 1918 р. // Записки історичного факультету Одеського національного університету ім. І. І. Мечникова, 2008. Вип. 19. С. 217–225; Підлубний В. Діяльність ОУН Буковини в період румунської окупації (липень 1941 – березень 1944 рр.) // Питання історії України. Збірник наукових статей. Чернівці, 2007. Т. 10. С. 246–252; Українська Галицька Армія / ред. Д. Микитюк. Т. 2. Вінніпег, 1960. С. 314; Т. 4. Вінніпег, 1968. С. 75; Український спортовий клуб “Довбуш” – Чернівці та український спорт на Буковині 1920–1940 / під ред. В. Карповича і П. Григоровича. Чикаго; Балтімор; Філадельфія; Торонто, 1984. С. 121–127.

Володимир Старик

МАКСІМІВ

Ілля Федорович

(31.07.1884–1954) – громад. і кооп. діяч. Н. у с. Коропець (нині смт Мононастирис. р-ну Терноп. обл.) у сел. сім'ї. Старший брат Молодого братства церковного (7.07.1900–05), ств. о. П. Чужаком при церкві Успіння Пресвятої Діви Марії в Коропці. Служив у чині капра-

ла в 95-му полку австро-угор. армії в м. Львів (1905–08); під час служби був активним чл. “Просвіти” у Львові. Продовжив у Коропці громад. справу вбитого жандармами М. Каганця (6.02.1908).

МАКСИМОВИЧ
Іван Павлович

Засн. читальні т-ва “Просвіта” й буд-ва Нар. дому для неї. Організатор і кошовий філії т-ва “Січ” (1908); очолював її делегацію на 6-му січовому святі в м. Снятин (нині Івано-Франк. обл.; 1912) та на Шевченківському здвізі у Львові (28.06.1914). Співзасн. кооперативу з вир-ва цементної дахівки (1910).

Учасник ПСВ, побував у рос. полоні. В період ЗУНР був війтом Коропця. Приїздив до м. Станиславів на засідання Надзвичайного з'їзду УНДП. Після заборони в Польщі діяльності т-ва “Січ” (1924) організував у Коропці т-во “Луг”. За наполяганням С. Федака представляв страхове т-во “Дністер” (1925), став касиром у кооперативі “Єдність” (1925), створив майстерню спортивних човнів (1927). Співзасн. Укр. районової молочарні в Коропці (1931), на буд-во якої заклав власне поле. Депутат Нар. зборів Зх. України (26–28.10.1939). У початков. період нім. окупації був війтом Коропця. Сини Михайло (1920 р. н.) і Петро (1923 р. н.) вступили до д-зії “Галичина”.

Перед приходом рад. військ 20.07.1944 емігрував до Німеччини. Від 1950 проживав у Франції. Автор кн. “Ілія Максимів для Дітей і Внуків. Доля. Родовід. Житяпись. Заповіт. Власні вірші. Друзі. Та загальне” (1953), що вийшла друком під назвою “Спогади” (Івано-Франківськ, 2012) і є цінним джерелом з регіональної історії.

П. у м. Абондан (Франція), де й похований.

Літ.: Гаврилишин В., Гаврилишин Т. Коропець. Історія і спогади. Тернопіль, 2004. С. 50, 83–87, 112, 206; Гаврильцьо І. Максимів Ілько Федорович // ТЕС. Т. 2. Тернопіль, 2005. С. 433; Шипилявий С. Передові громадяни і визначні постаті Бучаччини // Бучач і Бучаччина. Історично-мемуарний збірник / ред. колегія М. Островерха та ін. Нью Йорк; Лондон; Париж; Сідней; Торонто, 1972. С. 402.

Петро Гаврилишин

МАКСИМОВИЧ

Іван Павлович

(1864–04.05.1931) – полковник УГА.

Н. в м. Серет (нині Румунія) в сім'ї пом. урядовця повітов. суду в Сереті, згодом радника-секретаря крайового суду

в м. Чернівці. Навч. у вищій реальній г-зії в Чернівцях.

Військ. службу розпочав у 89-му піх. полку; 21.08.1883 іменований кадетом і переведений на службу до 80-го Галиц. полку піхоти, де служив кадетом-заст. офіцера. 1.05.1887 іменований лейтенантом, 1.11.1890 – обер-лейтенантом, 1.11.1898 – капітаном 2-го кл., 1.05.1901 – капітаном 1-го кл., 26.10.1910 – майором 80-го полку піхоти (штаб полку в м. Львів). В останні роки служби у 80-му піх. полку служив у 4-му батальйоні, який дислокувався в м. Дольня Тузла (нині Боснія і Герцеговина). У 10.1911 переведений на службу майором у 41-й піх. полк у Чернівцях, команд. 1-го батальйону. 1.05.1914 іменований підполковником, 1.05.1916 – полковником. У 05.1916 переведений у 57-й полк піхоти (1.05.1916 перейменованний на 13-й полк). 1.11.1917 вийшов у відставку з дійсної військ. служби за вислугою років; до кін. війни залишався на службі в локальних військ. установах. Восени 1918 командував гарнізоном у центрі Сх. Лемківщини – м. Сянок (нині Польща), особовий склад якого склали вояки 54-го Моравського піх. полку, дислокованого перед війною в м. Сараєво (нині Боснія і Герцеговина).

З поч. ПСВ брав участь у бойових діях як штабний офіцер 41-го полку

Могила
Івана МАКСИМОВИЧА
на Руському цвинтарі
в м. Чернівці